

— Браво, Дженка, азъ никога не бихъ измислилъ това!

Следъ това тримата излѣзоха къмъ края на селото, скриха се въ едни шубръци, накладоха огънь и сладко се нагостиха.

Тошо месарьтъ се върна на обѣдъ, но не забеляза липсата на луканката.

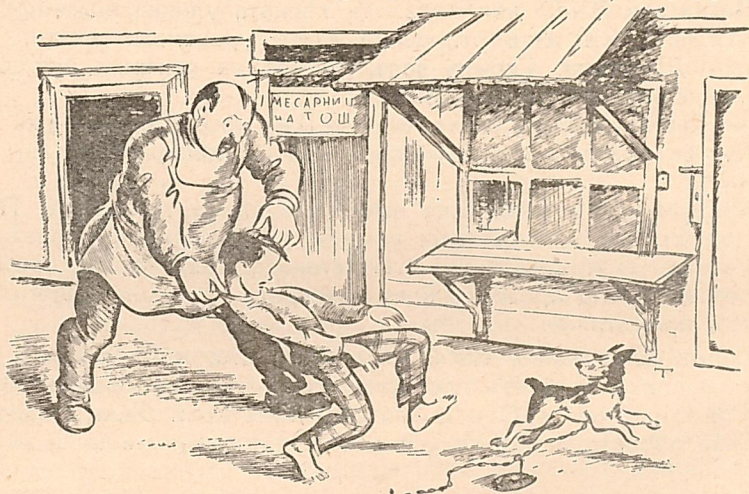
Нѣколко дни следъ това, редовно всѣки день, Васката, Ваньо. Дженката и Мълчанъ сладко обѣдваха съ крадени луканки отъ Тошовата месарница.

Но тази сутринъ, когато Тошо започна да смѣта, колко луканки е продалъ и колко оставатъ накачени по прѣжитѣ, разбра, че доста луканки липсватъ.

— Чакай, — рече си той, — ще затворя на обѣдъ дюкяна, ще се присторя, че си отивамъ и ще се скрия задъ върбитѣ.

Така и направи.

Когато Ваньо и Васката дойдохъ днесъ до орѣха, Дженката

изпрати да пазятъ на пѣтя, а той прехвърли кучето въ месарницата. И тъкмо се канѣше да дръпне синджира, нѣкой го сграбчи презъ шията. Не можа и да извика.

Месарьтъ отвърза синджира отъ кучето, и завърза съ него Дженката за близката върба.

Когато Ваньо и Васката видѣха, че кучето бѣга, не можахъ да разбератъ, какво е станало, и дойдоха до прозорчето. Тошо се нахвърли върху тѣхъ и ги хвана. Следъ това отвърза Дженката отъ върбата, върза тримата юнаци съ синджира и ги подкара къмъ общината.

— То кучето ни заведе бе, чичо Тошо, — опита се Дженката да се оправдава.

— Кучето не е виновно. То е животно. Вие сте пакостниците, — отвърна самодоволно месарьтъ.

Ив. Поповъ